

crkva postala je mjesto ukopa nekih od najznačajnijih hrvatskih velikaških obitelji (Rattkay, Patačić, Drašković, Keglević, Pethő de Gerse, Česković). Osim u Lepoglavi, obitelj Keglević pokapala se i u franjevačkome samostanu u Krapini, a članovi obitelji Erdődy kao mjesto svojega posljednjeg počivališta odabrali su franjevačku crkvu u Klanjcu. Plemići su se unutar crkava pokapali u kriptama smještenima u svetištu, brodu ili prigradenim obiteljskim kapelama, a iznad njihovih grobova postavljane su reljefno ukrašene nadgrobne ploče ili epitafi.

Tijekom XVI. i XVII. st. u vrijeme čestih epidemija, osobito kuge, groblja su se katkad podizala izvan naselja zbog zdravstvenih razloga, a u njihovoj blizini izgrađene su kapele posvećene sv. Roku, svecu zaštitniku protiv pošti (kapela sv. Roka u Druškovcu, srušene kapele sv. Roka u Kumrovcu i Radoboju). Prvu službenu odredbu o premještanju groblja izvan naseljenih mjesta donio je car Josip II. (1781). Unatoč njegovoj odluci o napuštanju crkvenih groblja i otvaranju novih izvan naselja, vjernici su se nastavili pokapati unutar crkava i na obližnjim grobljima gotovo do sredine XIX. st. Jedna od posljednjih odredaba kojima su dokinuta i posljednja crkvena groblja donesena je 1867, kada je naređeno da se moraju zatvoriti sve kripe kojima se pristupa iz crkve. Napuštanjem običaja pokapanja u crkvi, članovi plemićkih i imućnijih građanskih obitelji počeli su podizati grobne kapele i monumentalne grobnice (mauzoleje) na vlastitim posjedima (kapela obitelji Halper u Škaričevu, mauzolej obitelji Jelačić u Zaprešiću, mauzolej J. Badla u Krapinskim Toplicama) ili na novopodignutim, javnim grobljima (mauzolej obitelji Halper-Radić u Krapini).

U XX. st. groblja ponovno postaju dijelom urbanističke cjeline u modernim gradovima (Zabok), a uređuju se u skladu s pravilima vrtne arhitekture. Prema tlocrtu danas se mogu razlikovati arhitektonsko (projektirano, poput zagrebačkoga Mirogoja), parkovno (projektirani krajobraz s drvećem, grmljem i biljem, poput groblja u Klanjcu) i seosko groblje (skup nizova grobnih mjesta, poput groblja u Brdovcu, Madžarevu, Oroslovju itd.).

M. ŽVORC

Grum, Željko, povjesničar umjetnosti (Klanjec, 9. V. 1923 – Zagreb, 30. XI. 2006). Završio je gimnaziju (1942) i studij povijesti umjetnosti i arheologije na Filozofskome fakultetu (1952) u Zagrebu. Bio je kustos u Glptoteci i Kabinetu grafike JAZU (1953–64), potom do umirovljenja 1988. ravnatelj Moderne galerije u Zagrebu. Bavio se hrvatskom modernom umjetnošću, napose slikarstvom i kiparstvom (Zlatko Šulentić, 1959; Ivan Meštrović, 1961) te naivnom umjetnošću. Priredio je monografske i tematske izložbe u Kabinetu grafike, koncipirao novi stalni postav (1968–72), retrospektive i izložbe iz fundusa Moderne galerije te pokrenuo i uređivao galerijska izdanja. Objavljivao je predgovore izložbenim katalogima i likovne zapise u časopisima *Bulletin JAZU* i *Ljetopis JAZU*.

LIT.: V. Flego, Grum, Željko, Hrvatski biografski leksikon, 5, Zagreb 2002. R.

Gubaševečki (Gwbassovczy, Gubassoczy de Gubassevo, Gubassoczy de Zabok), plemićka obitelj koja je od početka XVI. st. držala posjede oko Zaboka i Gubaševa, po kojemu je i dobila ime. Tijekom XVI. st. neki od članova obitelji spominju se kao pisari (*litterati*) i plemićki sudci Varaždinske županije. *Nobilis Michael litteratus de Gubassevo* pojavljuje se 1574. kao svjedok u tužbi koju su plemići Varaždinske županije podnijeli protiv Matije Keglevića zbog nasilja učinjenoga nakon gušenja Seljačke bune. Zahvaljujući ženidbenim vezama s plemićkim obiteljima (Mikulić, Jelačić) kao i obrazovanju, neki od članova obitelji obnašali su značajne političke i crkvene dužnosti. God. 1594. spominje se pripadnik obitelji *Baltazar*, gomorski arhidaikon i ostrogoni kanonik a sredinom XVII. st. *Franjo* (1643 – prije 1702), kraljev povjerenik (*homo regius*) te veliki sudac Varaždinske županije. Najznačajniji član obitelji, *Ivan (Jan)* (1623–1686) bio je pitomac kolegija Germanicum et Hungaricum (1644–48), a nakon završetka studija obavljao je niz crkvenih dužnosti i bio veliki župan Nitre (1679–85). God. 1668. imenovan je biskupom Pečuha (1668–76), a potom Váca (1676–79), Nitre (1679–85) te konačno nadbiskupom

Kalocse (1685–86). U razdoblju od 1679. do 1686. obavljao je visoku dužnost kancelara Ugarskoga Kraljevstva. Obitelj Gubaševečki izumrla je do kraja XVII. st., a posjed Gubaševo pripao je obitelji Jelačić nakon udaje *Katarine* (umrla oko 1685) za Ivana Jelačića od Bužina (umro oko 1653), koji je utemeljio gubaševečku granu obitelji Jelačić. B. Čičko

Gubaševo, naselje u sastavu grada Zaboka, jugozapadno od upravnoga središta; 258 stanovnika. Nizno naselje na dodiru doline potoka Horvatska s dolinom Krapine, smješteno duž stare ceste Zabok–Krapinske Toplice. Važno prometno čvorište, isprva Zagorske magistrale i njezina odvojka za Klanjec, a potom i uz izlaz s autoceste Zagreb–Macelj s odvojcima za Zabok, Klanjec i Krapinske Toplice, Oroslavje i Donju Stubicu te Veliko Trgovišće. Spominje se u XV. st. kao posjed obitelji Gubaševečki. DVD je osnovan 1932, a Nogometni klub Đalski 1980. Sportsko-turističko zračno pristanište Zabok–Gubaševo otvoreno je 2011; raspolaže sa sletnom stazom duljine 800 m i jedino je u Zagorju. Između Gubaševa i susjednoga naselja Pavlovec Zabočki nalazi se dvorac → Gredice.

M. KLEMENČIĆ

Gubec, Ambroz (Ghubez, Gobec, Gubacz, Gubecius, Gubez, Gubec, Gubec beg, Gwbez, Guberz; Jambrek, Mathias, Matias, Matija), vođa Seljačke bune 1573. (Hižakovec, oko 1548 – Zagreb, ?15. II. 1573). Spominje se u popisima crkvene desetine iz 1556. i 1560. te u urbaru donjostubičkoga vlastelinstva iz 1567. u selu Hižakovcu kraj Gornje Stubice kao inkvilin koji je imao dva jutra krčevine s koje je morao davati dva kopuna i osam krajcara, a imao je i vinograd na brdu Stubičici. U povijesnim izvorima najčešće se navodi samo kao Gubec, a na nekoliko mjesta s dodatkom beg, no nigdje pod imenom Matija. To je ime u narodnu predaju, književnost i historiografiju ušlo zahvaljujući ugarskomu povjesničaru → Nikoli Istvánffyju, koji je u svojoj *Povijesti Ugarske* tiskanju 1622. dao prvi opis Seljačke bune 1573. i pritom zapisao da su ustanici izabrali sebi za vođu nekoga Matiju Gupca (*ducem sibi quendam Matthaeum Gubecium elegere*). Tek potkraj 1960-ih i početkom 1970-ih, zahvaljujući pronađenoj arhivskoj građi, otkriveno je da se Gubec zvao Ambroz. U toj se građi navodi A. Gubec u nekoliko navrata uz → Iliju Gregorića kao glavni organizator i vođa Seljačke bune. Najranije svjedočanstvo o A. Gupcu kao jednom od vođa Bune nalazi se u zabilježbi sastavljenoj 12. II. 1573. koja sadržava iskaz Ladislava Tremčiča, pisara I. Gregorića, uhvaćenoga pod Susedgradom 8. II, u kojem je izdiktirao redom petnaestoricu najvažnijih vođa i zapovjednika u seljačkom savezu, pri čemu je kao vrhovne vođe (*princeps*) naveo I. Gregorića, na prvome mjestu, i A. Gupca (*Ambrosius Guberz*) na četvrtome. O djelovanju Gupca za vrijeme Seljačke bune ima tek nekoliko šturih podataka. Izvori ga spominju zajedno s Ivanom Pasancem iz Vinterovca i seoskim sucem Ivanom Magaićem iz Oroslavja kao glavne organizatore pobune na donjostubičkome vlastelinstvu. Prema iskazima nekih zarobljenih ustanika, ta su trojica izabrala I. Gregorića i druge zapovjednike koji su vodili Bunu, a činili su i seljački sud. Gubec je bio na čelu jednoga od ustaničkih odreda, sastavljenoga od pobunjenika s donjostubičkoga vlastelinstva koji je bio koncentriran oko Zaboka, zajedno s odredom Ivana Pasanca. Sa svojim odredom Gubec je, po svemu sudeći, imao namjeru krenuti na sjever prema Štajerskoj, vjerojatno u Ptuj, gdje se 2. II. nalazio nadvojvoda Karlo II. (1540–1590), s namjerom da pregovara. U prvim danima bune Karlo II., kao vrhovna vlast u unutarnjeaustrijskim zemljama, smatrao je da je riječ samo o lokalnome sukobu podložnika i vlastelina unutar općenito nestabilnih prilika zbog prijeteće osmanske opasnosti te je nastojao pregovarati s pobunjenim seljacima oko smirivanja stanja. Gubec je uspio doći samo do Krapine, gdje je, čini se, sudjelovao u razaranju obližnje kurije Šabac. Za pobunu je uspio pridobiti i podložnike na vlastelinstvu Selnica (Konjščina), jer su tamošnji seljaci na suđenju izjavili da su seljačkomu savezu prišli na Gupčev i Pasančev nagovor. Gupčev odred nalazio se u posljednjim danima pobune na području između Zaboka i Velikoga Trgovišća, gdje su pristizali dije-

SPOMENIK SELJAČKOJ BUNI I MATIJI GUPCU, ANTUN AUGUSTINČIĆ, 1973, GORNJA STUBICA

PLAKAT ROCK-OPERE *GUBEC-BEG*, 1975.

GUPČEVO POPRSJE, VANJA RADAUŠ, 1968, PODSUSED

lovi poraženih seljačkih odreda, uključujući i Gregorićev odred nakon poraza kod Šenpetra (Bistrica ob Sotli) 8. II., i povlačio se do rijeke Krapine. No kako su prema svjedočanstvu hrastovičkoga kapetana Dornberga već prije srušili most preko Krapine, banski namjesnik Gašpar Alapić dostigao ih je i porazio 9. II. između Zaboka i Stubičkih Toplica u jednome od posljednjih većih sukoba u akciji gušenja Seljačke bune. U nekoliko pisama bana Jurja Draškovića i uskočkoga zapovjednika Jobsta Josepha Thurna, nastalih nakon Bune, kao i u proturječnim iskazima pojedinih zarobljenih pobunjenika navodi se da je A. Gubec bio izabran za kralja, no ostaje otvoreno pitanje je li se to uopće dogodilo i gdje. Iz izvještaja Stjepana Gregorijanca J. J. Thurnu od 11. II. saznaje se da su pobunjeni seljaci poraženi u blizini Stubičkih Toplica i da su tom prilikom uhvaćeni njihovi vođe *Mylch* (Magaić), *Posonaz* (Pasanec) i *Gebäz* (Gubec), koji je među njima bio vrhovni zapovjednik (*oberster haubtman*). O Gupčevoj sudbini nakon toga ne zna se dovoljno. Zapisnici o njegovu saslušanju nisu sačuvani. U dosad poznatim izvorima nema ni jednoga podatka koji bi upućivao da je banski sud osudio bilo kojega pobunjenika, pa i samoga Gupca. Osuda se tek spominje kao moguća u nekoliko izvora. Juraj Drašković 11. II. pisao je caru Maksimilijanu II. i nadvojvodi Karlu II. da će Gubec-bega, kojega su seljaci imenovali kraljem, okruniti željeznom užarenom krunom za primjer ostalima tek ako vladar na to pristane te da o tome čeka upute, a J. J. Thurn 16. II. bilježi da su ga prošle nedjelje trebali okruniti za kralja (*gekrönt haben solle*). Iz korespondencije J. Draškovića s kranjskim staležima 3. III. saznaje se da uhvaćeni seljaci još nisu ispitani jer od vladara još nije stigla zapovijed i pristanak, a to se nije dogodilo ni 4. V. jer je Gubec tada još utamničen (*noch verhäft*), što pokazuje da je očito bio

živ. Priču o Gupčevoj krunidbi u nedjelju 15. II. na Markovu trgu, po kojoj je postavljen na željezno prijestolje, a zatim okrunjen užarenom krunom i mučen užarenim kliještima, u historiografiju je uveo I. Kukuljević Sakcinski sredinom XIX. st., a slijedili su ga još neki povjesničari (Vjekoslav Klaić, Josip Hartinger).

Gupčev lik obrađen je u mnogim djelima hrvatskih umjetnika, po-najprije u književnosti, posebice u A. Šenoa, te je o njemu stvorena romantičarska predodžba koja nadmašuje činjenice dostupne iz povijesnih izvora. Već i prije Šenoa, kao povijesnu ličnost u književnost ga je uveo M. Bogović u drami *Matija Gubec, kralj seljački* (1859), no kao jedan od najvećih narodnih junaka prihvaćen je nakon što je A. Šenoa objavio povijesni roman *Seljačka buna* (1877) s Gupcem kao glavnim likom. Zahvaljujući popularnosti Šenoina romana, kult M. Gupca kao neupitnoga vođe Bune i borca za »narodnu pravicu« otada se raširio u hrvatskome narodu. Prihvatila ga je i hrvatska ljevica kao borca za prava potlačenih. Gupčevim imenom nazvan je puk sastavljen od jugoslavenskih dobrovoljaca u Sibiru nakon Listopadske revolucije. U Drugome svjetskom ratu njegovim se imenom nazivala jedna slovenska i jedna hrvatska partizanska jedinica. I u okviru komunističke ideologije nakon rata, Gupčev kult nije izgubio značenje. Štoviše, Gupca se i tada isticalo kao »najvećega sina Hrvatskoga zagorja«, uz dakako J. Broza-Tita. Osim književnika, Gupčev lik obradili su i drugi umjetnici. Slike o Gupcu izradili su Ferdo Quiquerez (*Smrt Matije Gupca*, 1878) i O. Iveković (*Šmaknuće Matije Gupca*, 1921). Ivo Lhotka-Kalinski skladao je operu *Matija Gubec* (1948), a Ivica Krajač, Karlo Metikoš i Miljenko Prohaska autori su prve hrvatske rock-opere *Gubec-beg* (1975), nazvane upravo po vođi Seljačke bune. U igranome filmu Vatroslava Mimice *Seljačka buna 1573.* iz

1975. Gupčev lik utjelovio je glumac Fabijan Šovagović. Gupčevu bistu koja se nalazi u Aleji seljačke bune u Podsusedu u Zagrebu izradio je Vanja Radauš (1968), a Gupčev lik zauzima i središnje mjesto na monumentalnome spomeniku Seljačkoj buni u Gornjoj Stubici koji je izradio A. Augustinčić (1973). Njegovo ime nose škole te kulturno-umjetnička i prosvjetna društva u Zagorju (Gornja Stubica), u drugim krajevima Hrvatske (Jarmina, Donji Miholjac, Slavonski Kobaš), među Hrvatima u susjednim zemljama BiH (Bakovići kraj Fojnice) i Srbiji (Tavankut u Bačkoj), u hrvatskim iseljeničkim zajednicama u Europi (Njemačka, Švedska), kao i na drugim kontinentima (Australija).

LIT.: J. Adamček, Seljačka buna 1573, Donja Stubica 1968. • N. Klaić, Legenda i stvarnost u buni 1573. god., Jugoslavenski historijski časopis, 17(1978) 1–4. • B. Čičko, Od bijesa seljaka oslobodi nas, Gospodine! Uz 430. godišnjicu Seljačke bune 1573., Hrvatsko zagorje, 8(2002) 2. • isti, Matija Gubec i Seljačka buna 1573., u: G. Horjan (ur.), Povijest, baština i kultura Krapinsko-zagorske županije, Krapina 2007. • N. Štefaneć, Why Did Gubec Have to Die Dózsá's Death? u: Gabriella Erdélyi (ur.), Armed Memory: Agency and Peasant Revolts in Central and Southern Europe (1450–1700), Göttingen–Bristol 2016.

B. ČIČKO

Gudek, Dominik (Dinko), vjerski pisac (Konjščina, 27. XI. 1867 – Zagreb, 7. VI. 1962). Osnovnu školu pohađao u Konjščini, gimnaziju u Zagrebu, a studij filozofije i teologije završio na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu. Za svećenika je zaređen 1891, a 1900. doktorirao je iz bogoslovlja. Kao kapelan služio je u više župa Zagrebačke nadbiskupije. Od 1900. bio je vjeroučitelj u nižim pučkim školama u Koprivnici, a 1907. u Zagrebu. Iste je godine imenovan namjesnim vjeroučiteljem za Kraljevsku realnu gimnaziju u Zagrebu, a do umirovljenja 1927. bio je vjeroučitelj u više srednjih škola u Zagrebu. Zbog zasluga na području katehetske prakse i teorije 1951. imenovan je začasnim kanonikom Prvostolnoga kaptola zagrebačkoga. Kao član Dijecezanskoga školskog odbora i Hrvatskoga katoličkoga katehetskog društva sudjelovao je u radu više pedagoško-katehetskih skupova. God. 1908. bio je jedan od utemeljitelja Društva sv. Jeronima. God. 1911–15. i 1921–22. bio je urednik i suradnik *Kršćanske škole*, a surađivao je i u *Dušobrižniku* i *Katoličkom listu*. Isticao se u promicanju odnosa liturgije i kateheze, a intenzivno se bavio pisanjem crkvene povijesti za školu i katekizamskih priručnika. Priredio je hrvatsko izdanje *Velikoga katoličkoga katekizma za srednja učilišta* Josepha Deharbea i Jakoba Lindena (1918), izdanje *Svetoga pisma Novoga zavjeta*, (1–2, 1914–17) te preveo *Apokalipsu ili Odkrivenje Sv. Ivana apostola* (1945).

LIT.: M. Pranjić, Gudek, Dominik, u: Religijsko-pedagoško katehetski leksikon, Zagreb 1991. • P. Čošković, Gudek, Dominik (Dinko), Hrvatski biografski leksikon, 5, Zagreb 2002.

B. BREZINŠČAK BAGOLA

Gudel, Vladimir, književni povjesničar (Krapina, 2. I. 1869 – Zagreb, 20. XI. 1942). Opću pučku školu pohađao je do 1880. u Krapini, gdje mu je otac Dragutin bio dugogodišnji učitelj i ravnatelj, osnivač te voditelj pjevačkoga i glazbenoga zbora. U Zagrebu je 1888. završio Kraljevsku gornjogradsku veliku gimnaziju, a 1892. studij slavistike na Mudroslovnome fakultetu, na kojem je i doktorirao 1894. Najveći dio radnoga vijeka (1894–1930), isprva kao namjesni učitelj, a od 1902. s nazivom profesora, proveo je u Kraljevskoj gornjogradskoj gimnaziji, a u dva je navrata bio premješten: u bjelovarsku 1905–06 i sušačku (1911–13) gimnaziju. Književnopovijesne studije i članke objavljivao je od 1893. do 1940. u *Viencu*, *Životu*, *Savremenuku*, *Obzoru*, *koledaru Strossmayer*, *Jutarnjem listu*, *Hrvatskoj straži*, *Hrvatskome dnevniku*, *Prosvjetnome životu* i *Zagrebačkome listu*. Proučavao je povijest hrvatske dramske književnosti i kazališta, a kao rođeni kajkavac ponajviše se bavio starijom kajkavskom dramom i njezinim uprizorenjima. Nastojao je dati cjelovit prikaz toga zanemarenog područja hrvatske književnosti te je svojim književnopovijesnim istraživanjima pridonio njegovu boljem poznavanju i primjerenijem vrednovanju (*Iz prošlosti hrvatskoga kazališta*, 1895; *Stare kajkavske*

drame, 1900). Pisao je i o njemačkome utjecaju na hrvatsku prepodobnu liriku (1903), a istraživao je i veze nekih stranih pisaca s hrvatskom književnošću: *Goldoni i naša književnost* (1907), *Lessing u narodnoj našoj pjesmi* (1933) i dr. God. 1936. izišao je izbor od devet njegovih, mahom već objavljenih radova različite tematike pod naslovom *Stogodišnjica hrvatskoga preporoda*.

LIT.: V. Milačić, Gudel, Vladimir, Hrvatski biografski leksikon, 5, Zagreb 2002. I. CESAREC

Gudlin, Vladimir, pravnik i sportski djelatnik (Cvetlin, 16. II. 1929 – Zagreb, 1. VII. 2004). U Zagrebu je završio Pravni fakultet (1959) i poslijediplomski studij međunarodnoga privatnog i javnog prava. Djelovao je kao tajnik općine Koprivnica (1957–59), sudac Općinskoga suda u Koprivnici (1959–66) i Okružnoga privrednog suda u Zagrebu (1967–77), gdje je neko vrijeme bio i zamjenik predsjednika suda. Od 1977. bio je sudac Višeg privrednog suda, a 1990–95. predsjednik Visokoga trgovačkoga suda Hrvatske. Autor je više radova s područja trgovačkoga prava. Od 1946. aktivni je sportski djelatnik; potpredsjednik Hrvatskoga biciklističkog saveza, član Međunarodne komisije Hrvatskoga olimpijskog odbora i Međunarodne komisije Hrvatskoga autokluba. Dobitnik je Nagrade za životno djelo Saveza za fizičku kulturu Hrvatske (1984). Priredio je *Biciklizam – tehnički pravilnik* (1971).

LIT.: Gudlin, Vladimir, Tko je tko u Hrvatskoj, Zagreb 1993. V. DUGAČKI

Gupčeva lipa, glasilo Gornje Stubice. Prvi broj izišao je u proljeće 1998, a posljednji, 15, u travnju 2009. U početku je izlazilo dva puta godišnje (Jurjevo, Božić), a poslije jednom, u nakladi od 1000 primjeraka. Utemeljitelj glasila bio je Odbor za kulturu življenja Gornja Stubica, a izdavači Društvo »Sv. Juraj« iz Gornje Stubice i Kajkaviana. Glasilo je primalo skromnu novčanu potporu općine Gornja Stubica. Glavni urednici bili su Darko Ciglencečki (prva tri broja) i Vesna Jakopović (brojevi 4–15). Grafičko oblikovanje, marketing i cjelokupnu organizaciju izlaženja časopisa obavljao je Ž. Popović, tadašnji ravnatelj Osnovne škole Matije Gupca u Gornjoj Stubici i inicijator pokretanja glasila, koje je imalo tridesetak suradnika. Rijedak je primjer glasila na zagorskom području s užom lokalnom tematikom, a duljim kontinuitetom izlaženja i postojanom koncepcijom. Objavljivane su zanimljivosti i vijesti iz općine i župe Gornja Stubica: komunalne vijesti, novosti iz zdravstva, školstva, kulture i sporta, prilogi o povijesnome i kulturnome nasljeđu kraja, te razgovori s mještanima. Obično se pobliže predstavljalo po jedno gornjostubičko naselje. Satirična rubrika *Jurin vuglec* pisana je kajkavštinom, a ostali prilogi standardnim jezikom. Bogato je ilustrirano, a naslovna stranica svakog broja autorski je osmišljena.

R.

Gupčeva lipa, zaštićeni spomenik prirode; nalazi se neposredno uz župnu crkvu sv. Jurja Mučenika u Gornjoj Stubici. Uz nju su vezane predaje o A. Gupcu, vodi Seljačke bune iz 1573, i njegovim stubičkim puntarima: u hladovini gornjostubičke lipe okupljao je Gubec istomišljenike i govorima rasplamsavao žar koji je prerastao u jedan od najvažnijih događaja u povijesti Zagorja. Starošću i dimenzijama, karakterističnim izgledom, impozantnim granama i izbojcima, lipa je prirodna rijetkost, zbog čega je to, vjerojatno najpoznatije stablo u Hrvatskoj, 1957. proglašeno spomenikom prirode i stavljeno pod zaštitu. Danas je lipa visoka približno 9 m, a opseg njezina debla iznosi 4,90 m. U sredini debla nalazi se velika šupljina nastala truljenjem debla nakon što je velika svibanjska oluja 1946. skrsila lipu na trećinu njezine veličine (prema zapisu iz školske spomenice Osnovne škole Matije Gupca iz Gornje Stubice). Stablo je dodatno oštećeno 1973. uoči obilježavanja 400. obljetnice Seljačke bune. Lipa je tada okovana, šupljina je ispunjena šljunkom, a umjesto stabla i kore koji su nedostajali stavljena je betonska glazura, što je izazvalo ubrzano truljenje unutrašnjosti stabla. Nekoliko godina pos-